

Libtardi! To vy jste dezoláti!!

Množí se nám tak zvané „politické procesy“ a řada lidí je pobouřena. Skutečnou zlost vyvolalo odůvodnění jednoho rozsudku, považovaného „dezoláty“ za proces politický, kdy soudce v krátkém ústním odůvodnění uvedl, že *„svoboda slova už nemůže být taková, jak jsme si mysleli v roce 1989, ale má ústavní limity.“*

Pobouření bylo veliké, ovšem nikdo ani pracovně nevzal do úvahy hypotézu, že by pan soudce mohl mít pravdu. Přitom právě tak tomu je.

Začnu odzadu, od těch „ústavních limitů“. Svoboda slova má skutečně jednoznačné ústavní limity a tyto limity jsou velmi pečlivě „projudikovány“ dobře sedmdesátiletou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku i českým Ústavním soudem. Je dokonce možno říci, že svoboda slova je jedním z hlediska právní teorie a jejího dopadu na realizaci tohoto práva nejprecizněji probraných právních institutů. To se vztahuje jak na svobodu slova samotnou, tak i v její vazbě na jiná práva, zejména právo na informace. Svoboda slova je také provázána na „obecný zájem“ státu, který se zavázal další lidská práva také chránit. Jedná se o tak zvané „vyvažování práv“, což je jeden ze základních způsobů, jakým jak Ústavní soud, tak Soud pro lidská práva ve Štrasburku soudí. Totéž se týká i Soudního dvora Evropské unie, který zásady a principy Soudu pro lidská práva do své judikatury a obecně svých postojů inkorporoval. Pro úplnost musím připomenout, že svoboda projevu je garantována nejen čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ale i čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Obě tyto právní normy obsahují limitující ustanovení, na která se často zapomíná, pročez je uvedu v plném znění:

čl. 10 odst. 2 „Evropské úmluvy“ zní:

„(2) Výkon těchto práv, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.“

Analogicky Listina základních práv a svobod v čl. 17 též odst. 4, který zní:

„(4) Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnosti státu veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.“

V zásadě jde o to, že na omezení „svobody slova“ musí být veledůležitý a obecný právní zájem, takže takové omezení musí chránit tak velkou část obyvatelstva před takovou újmou, že to omezení svobody slova jednotlivce ospravedlňuje.

Je zřejmé, že od doby, kdy byla přijata Listina základních práv a svobod (původně v rámci ČSFR 9. 1. 1991) a tzv. „Evropská úmluva“ (účinnost od 15. 5. 1992) nedošlo ke změně těchto ústavních norem, ale ke změně výkladu toho, co jsou ty „důvody omezení“ svobody slova. Abychom tuto změnu a její důvody pochopili, nejsou použitelné nástroje práva, ale musíme nahlédnout do takových oblastí, jako je politická ekonomie a státověda.

Obě výše citované právní normy byly přijaty v době, kterou z ekonomického hlediska nazýváme kapitalismus. Z hlediska politického se jedná o parlamentní demokracii. Kapitalismus se jeví od začátku těch 90. let jako jediný ekonomický řád, který ovládl celou planetu. Protože kapitalismus stále trvá, zdá se, že k žádným změnám z hlediska státního zřízení nedošlo. Ovšem ouha – není

tomu tak. K přijetí obou právních norem došlo v dobách, kdy v České republice a obecně v celé Evropě vládl tak zvaně liberálně-meritokratický kapitalismus a nikoho ani nenapadlo, že by mohl existovat i nějaký jiný, nedemokratický a neparlamentní kapitalismus. V liberálně – meritokratickém kapitalismu je výroba založena na soukromém vlastnictví výrobních prostředků a kapitál najímá volnou pracovní sílu, jejíž práva jsou chráněna zákonem. Vládne zákon, který je určován vůlí zástupců lidu, tedy parlamentu. Pojem „meritokratická rovnost“ rozvinul významný právní teoretik (alespoň někde se dostáváme k právu) John Rawls. Podle tohoto autora je meritokratický kapitalismus „systémem přirozené svobody“ a i když jeho základní vlastností je, že kapitálový příjem je extrémně koncentrovaný a z největší části plyne znovu a znovu bohatým, do svobody jednotlivce toto politicko-ekonomické uspořádání v zásadě nezasahuje. Zajímavý je ovšem jeden aspekt liberálně-meritokratického kapitalismu, a to, že příslušníci jeho nejvyšší vrstvy mají značně amorální pohled na život, přičemž jejich etiku určuje právní rámec té které země. Tento právní rámec je však právě těmito příslušníky vykládán velmi volně. Důsledkem toho je, že se tato společenská vrstva sice (víceméně) pohybuje v mezích zákonnosti, ovšem její skutečné činy se stále více a více odklánějí od všeobecných právních norem a jejich obecného, širokou masou přijímaného výkladu. Tento trend bude mít další tak říkajíc „státní“ vývoj, jak poukáží dále.

Kromě liberálně-demokratického kapitalismu se zhruba od roku 2000 na světové scéně etabluje na ještě další druh kapitalismu, a to kapitalismus politický. Ten je charakterizován zcela specifickým uspořádáním. Stát v něm hraje významnou roli značně převyšující úlohu formálního spoluvlastníka kapitálu. Jeho charakteristikou je, že politické moci masivně využívají příslušníci vládnoucí vrstvy k dosažení ekonomických zisků. Dnes je systém politického kapitalismu manažován vysoce účinnými byrokraty, kteří ovládají moderní technologie. Úkolem těchto byrokratů je realizace vysokého hospodářského růstu a zavádění takových politických opatření, která

k tomuto růstu povedou. To se ovšem nemůže dařit za působení bezvýlučné vlády zákona. Svévole vládnoucí vrstvy, charakterizující liberálně-meritokratický kapitalismus přerůstá ve způsob státního zřízení. Některá práva, svobody a zákony všeobecně jsou v individuálních (anebo též skupinových) případech potlačovány, neboť ekonomický růst (v českém specifiku vlastní ekonomický růst, na rozdíl od klasických zemí s vládou systému politického kapitalismu naše vládnoucí honorace na ekonomický růst země... se jí nezabývá) je nejdůležitějším úkolem vládnoucí třídy. Dochází tedy ke změně! V momentě, kdy do zájmu státu, respektive zájmu vládnoucího byrokraticko-politického aparátu negativně zasáhne, respektive jej omezí jednotlivec či nějaká skupina, jde jakékoliv právo a zákon stranou. Je to stát, který si ponechává zásadní autonomii, aby mohl prosazovat politiku svých vlastních zájmů. Činí tak tím, že se oprošťuje od právních omezení, a to zejména právních omezení a výkladů daných liberálně-meritokratickým kapitalismem, tedy svévolně rozhoduje podle toho, vůči komu či ve prospěch koho rozhoduje. Zákony jsou v případě státního zájmu překračovány. Vláda práva pozbývá svou absolutní platnost, nemůžeme nadále hovořit o právním státu. Politicko-byrokratický aparát dle své libosti a dle svých politicko-ekonomických zájmů buď nějaký zákon neuplatní, anebo jej naopak uplatní se vší tvrdostí. Zákony jsou užívány selektivně a dochází k tomu, čemu čínská akademička Flora Sapiová (autorka, příkladmo, knížky „*Sovereign Power and the Law in China*“) říká „zóna bezzákonnosti“.

Nu a právě v této fázi vzniku „zóny bezzákonnosti“ se nacházíme nyní, o čemž svědčí výše zmíněné trestní procesy s lidmi, kteří zastávají odlišné než vládou prosazované stanovisko. Liberálně-meritokratický se definitivně překlopil v kapitalismus politický. Pojďme se podívat na další atributy toho nového politického uspořádání, ve kterém jsme se náhle, během méně než půlky jednoho volebního období (i když si přiznejme, že již dříve jsme měli pěkně nakročino) ocitli.

Politický kapitalismus se vyznačuje nikoliv třemi zdroji a třemi součástmi tak, jak si to my, dříve narození, pamatujeme z přednášek marxismu-leninismu, ale z tří systémových charakteristik a dvou protikladů. Tři systémové charakteristiky jsou tyto:

- a. využití politické moci k dosažení hospodářských zisků, a to silovými prostředky, politickými konexemi a spekulacemi.
- b. absence vlády zákona, respektive zcela účelové užívání zákona
- c. státní dohled nad soukromým sektorem v politickém slova smyslu, totiž, že kapitálu není dovoleno jakkoliv zasahovat do politických rozhodnutí.

Pojďme si tyto zásady přetavit do poměrů v České republice:

ad a) – k využití politické moci k dosažení hospodářských zisků mimo jakoukoliv zastupitelskou kontrolu jsme nakročili zrušením okresů a konstituováním krajů, které svou velikostí nesplňovaly podmínky příjmu dotací z Evropské unie. Kvůli jejich nedostatečné rozloze (kterou bohatě splňovaly původní kraje) se založily tzv. „ROP“, tedy „Regionální operační programy“, jmenovitě: ROP Severozápad, ROP Severovýchod, ROP Střední Čechy, ROP Jihozápad, ROP Jihovýchod

ROP Moravskoslezsko a ROP Střední Morava. Vesměs to byly grandiózní rozkradačské podniky, které neměly naprosto žádný protějšek v zastupitelských tělesech. Zrušení okresů bylo tedy krokem zásadně popírajícím zastupitelskou demokracii a demokracii obecně. Zrušení okresů a ustavení ROPů osobně považuji v českých poměrech za naprosto největší problém, ke kterému se následně ještě vrátím.

ad b) jsem již popsala, je to účelové uplatňování zákona. Abych poněkud zlidštila teoreticko-právní pohled na tento aspekt politického kapitalismu, podám zde (čistě metaforicky) následující příklad:

K počtě zemřelého prof. JUDr. Cepla navazuji na jeho nekonečné příklady o Malinovi a Kalinovi takto: Panu Malinovi čouhají na zahradu větve hrušně ze zahrady pana Kaliny, i dožaduje se pan Malina u občansko-právního soudu, aby pan Kalina větve, ze kterého padá přezrálé ovoce, na které se následně houfně slétají vosy, laskavě uřezal tak, aby nad jeho pozemek nezasahovaly. Pokud ani pan Malina i pan Kalina nejsou protégé politického režimu, soud dojde s maximální pravděpodobností k závěru, že pan Malina musí vyčkat „vegetačního klidu“ a během toho pak musí pan Kalina větve odstranit. Pokud však pan Kalina je „chráněnou osobou“ vládnoucího politického kapitalismu, případně pan Malina je osobou, kterou politický kapitalismus nemá rád, záleží na tom, jak moc chce režim pana Malinu zlikvidovat a pana Kalinu ochránit a dát mu status beztrestnosti. Pak může dojít nejen k tomu, že je návrh pana Maliny zamítnut, ale soud též mu může přikázat, že má povinnost panu Kalinovi umožnit vstup na svůj pozemek, aby pan Kalina měl ke svým větvím kdykoliv volný přístup, a to i mimo dobu zrání ovoce, ale též na příklad za účelem potírání mšic. Když přituhne, je panu Malinovi pozemek pod větvemi hrušně pana Kaliny vyvlastněn, případně nejen pod větvemi (kdo by se babral s geometrickým plánem), ale rovnou pozemek celý. Jestli to má pan Malina opravdu blbý, podá na něj v rámci ohlašování povinnosti občanskoprávní soudce zároveň trestní oznámení příkladmo pro útisk, omezování vlastnictví (k těm shnilým hruškám), případně pro pomluvu protežovaného Kaliny a státního zástupce na Malinu promptně uvalí vazbu ad a, b, c, ust. § 67 Trestního řádu, neb samozřejmě hrozí, že Malina uprchne či se bude skrývat (útěková vazba), bude působit na dosud nevyslechnuté svědky (koluzní vazba) nebo bude svou trestnou činnost opakovat (předstižná vazba). Při obzvláště kreativním přístupu trestních soudů a státního zástupce může dojít i na aplikaci ust. § 350c TŘ, totiž ke vzetí do vyhošťovací vazby, protože, soudruzi, proč ne. Jak vyplývá z povahy věci, pan Malina si může jít stěžovat tak akorát do Bruselovic na lampárnu.

Myslím, že s různým „drobným“ a účelovým zneužitím moci se setkal zejména v rámci správního řízení již každý p.t. čtenář, pokud by snad někomu konkrétní příklad scházel, mohu nejeden dodat ze své osobní zkušenosti.

ad c) – napadlo vás někdy dívat se na hnízdo Velkého Bociana z pohledu zabránění ovlivňování politiky kapitálem, a to ze strany nikoliv jen politiků, ale především nejvyšší vrstvy byrokratů? Nezdá se vám, že smrt Petra Kellnera dostává najednou nějakou zvláštní příchut'? V politickém kapitalismu mají miliardáři utrum. Mohou si obchodovat, jak chtějí, ale za své peníze jim režim dovolí maximálně tak zrekonstruovat v zásadě nezrekonstruovatelný statek a předělat jej na dětský hospic. Ano, pak možná dostanou i metál, ale jinak? Chodorovkij by mohl vyprávět...

Tím se dostáváme k tomu, kdo je klasickým reprezentantem politického kapitalismu. Dnešní velikáni jsou dva: Čína a Rusko. V těsném závěsu jsou další země, které se vyznačují následnou shodnou vlastností:

- pokud tam jsou jiné politické strany, rozhodně jsou udržovány v takovém stavu, že nikdy nemohou vyhrát volby
- pročez povětšinou tam žádná jiná partaj není a u vlády se jedna partaj drží i řadu desítek let. Totéž platí pro vládní představitelé těchto zemí, různé ty doživotní prezidenty a předsedy vlád.

Podívejme se, které země to jsou:

země	politický systém	počet let u moci (do roku 2018)
Čína	vláda jedné strany od r. 1949	69
Vietnam	dtto od r. 1945, od r. 1975 i Jižní Vietnam	73
Malajsie	stejná strana u moci 1957-2018	61
Laos	vláda jedné strany od 1975	43

Singapur	stejná strana u moci od r. 1959	59
Alžírsko	vláda jedné strany od r. 1962	56
Tanzanie	vláda stejné strany od r. 1962	56
Angola	vláda jedné strany od r. 1975	43
Botswana	stejná strana u moci od r. 1975	53
Etiopie	vláda jedné strany od 1991	27
Rwanda	vláda jedné strany od 1994	26

Tyto údaje jsou převzaty z knížky „Nic než kapitalismus“ bývalého místopředsedy Světové banky, Branko Milanoviče, kterou ovšem doporučuji k podrobnému studiu celou. Za domácí úkol se můžete podívat, jaký politický systém mají země, kam se ve zcela nedávné době vydal náš pan premiér a ministři. Jsou to země s liberálně-meritokratickým kapitalismem? ANI OMYLEM!!! jsou to všechno jednoznačně země, které spojuje jedno: maximální potlačení politického pluralismu a parlamentarismu.

Je zcela evidentní, že vláda Petra Fialy nás vede, respektive již dovedla přímou cestou do státně-právního zřízení politického kapitalismu, tedy do stejného politického systému, jaký panuje v Číně a v Rusku(!!!), proti kterým současná vláda údajně tak horlivě bojuje. Což dokonalo zde již panující Absurdistán, neboť to jsou tzv. „libtardi“, kdo pod vedením svého premiéra – a dle mého názoru i prezidenta – likvidují politický zastupitelský pluralismus a jsou to tzv. „dezoláti“ kdo se zde dožadují a odvolávají se na zásady liberálně-zastupitelského kapitalismu. Je to tedy přesně naopak, než tvrdí oficiální média i „libtardi“ samotní, když to jsou ve skutečnosti oni, kdo jsou opravdovými „dezoláty“.

Hmmmmmm

A teď si vezměte, že současná vládní garnitura má 108 + 1 přeběhlický hlas. Navíc, jak se nechal Andrej Babiš slyšet, ani v jeho hnutí nehlasují vždy všichni tak, jak by si pan předseda přál, tedy, jinými slovy, je zde velký přeběhlický potenciál.

Můžete mi laskavě říci, proč za této situace by současná vláda vůbec kdy nějaké nové volby vyhlášovala? Říkáte, že musí? Mýlíte se – nemusí. Existuje totiž pojem mimořádný (krizový) stav, který může zahrnovat:

- nouzový stav
- stav ohrožení státu
- válečný stav
- výjimečný stav
- stav nebezpečí

Každý z nich může být záminkou (a protože jsme v politickém kapitalismu tak již víme, že záminka stačí) pro to, aby se volby nevyhlásily. Vláda prostě prohlásí, že „situace je příliš vážná a na volby není čas“. Správně je možno tušit, že obyvatelstvo si může jít opět stěžovat do již zmíněných Bruselovic na lampárnu. Ale vážně: co je alternativou „pozastavení“ parlamentní demokracie? Ano, tušíte správně: alternativou je občanská válka...

Tváří v tvář této situaci však náhle zcela jinak vypadá i smlouva „O spolupráci v oblasti obrany s USA“, kterou přijala naše (politicko-kapitalistická) vláda a o které má zanedlouho hlasovat i Parlament. Připomeňme si znova, že v politickém kapitalismu platí zákony účelově a s nějakou právní filosofií se nikdo moc nematlá. A proto si dobře přečtěte článek 14 odst. 2 příslušné smlouvy, který se nazývá „kázeň“ a který zní takto:

„2. Uznávajíce, že Česká republika má primární odpovědnost za udržování veřejného pořádku na svém území, orgány ozbrojených sil USA mohou v úzké koordinaci s příslušnými českými orgány

schválit využití ozbrojených sil USA mimo prostory uvedené v odstavci 1 za účelem udržení kázně a pořádku ve vztahu k příslušníkům ozbrojených sil USA.“

Co myslíte, bude se někdy někdo zajímat o to, zda k „nedostatku kázně a pořádku“ dochází pouze ve vztahu k příslušníkům ozbrojených sil USA? Doufám, že takové naivitě nepodlehne nikdo, kdo dočetl tento text až sem. Ve skutečnosti to znamená, že americká vojska mohou být kdykoliv a jakkoliv nasazena proti českému politicky protestujícímu obyvatelstvu, ba, řekla bych, i proti tomu neprotestujícímu... Kdy se tak stalo na našem území naposledy? Napadají mne dvě místa, obě na „L“: Lidice a Ležáky...

Dodávám: najednou zcela jinak vypadá i fakt, že naším novým prezidentem je generál, nomenklатурní kádr NATO. Je totiž vrchním velitelem branné moci a jak je známo, velet umí.

Takže abych to shrnula:

1. Vláda Petra Fialy faktickou cestou a účelovou re-interpretací platného práva změnila politický systém v zemi z parlamentního na politicko-byrokratický.
2. Zásadním způsobem ohrozila parlamentní demokracii v zemi a není možno předvídat, zda poslední parlamentní volby (a to jak do Poslanecké sněmovny, tak do Senátu) náhodou skutečně nebyly posledními.
3. K udržení moci si připravila vojenskou podporu, směřující proti vlastnímu obyvatelstvu, vedle které intervence vojsk Varšavské smlouvy bledne závistí, totiž již citovanou smlouvu „O spolupráci v oblasti obrany s USA. Ta fakticky likviduje českou státnost a českou samostatnost, pluralitní demokratický systém a parlamentní uspořádání.
4. Vrchní velitel branné moci není žádný nerozhodný civil, ale generál – kádr prověřený NATO, rozuměj tedy USA.

A můj osobní dodatek zní:

máme tady ust. §§ 309 – 310 Trestního zákoníku, které zní:

§ 309

Vlastizrada

(1) Občan České republiky, který ve spojení s cizí mocí nebo s cizím činitelem spáchá trestný čin rozvracení republiky (§ 310), teroristického útoku (§ 311), teroru (§ 312) nebo sabotáže (§ 314), bude potrestán odnětím svobody na patnáct až dvacet let, popřípadě vedle tohoto trestu též propadnutím majetku, nebo výjimečným trestem.

(2) Příprava je trestná.

§ 310

Rozvracení republiky

(1) Kdo v úmyslu rozvrátit ústavní zřízení, územní celistvost nebo obranyschopnost České republiky anebo zničit její samostatnost se účastní násilných akcí proti České republice nebo jejím orgánům, bude potrestán odnětím svobody na osm až dvanáct let, popřípadě vedle tohoto trestu též propadnutím majetku.

(2) Odnětím svobody na dvanáct až dvacet let, popřípadě vedle tohoto trestu též propadnutím majetku, nebo výjimečným trestem bude pachatel potrestán,

a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 jako člen organizované skupiny,

b) způsobí-li takovým činem těžkou újmu na zdraví nejméně dvou osob nebo smrt,

c) způsobí-li takovým činem škodu velkého rozsahu,

d) způsobí-li takovým činem závažné ohrožení mezinárodního postavení České republiky, nebo

e) spáchá-li takový čin za stavu ohrožení státu nebo za válečného stavu.

(3) Příprava je trestná.

Těchto trestných činů se dle mého názoru se dopustí každý z poslanců či senátorů, kdo pro schválení „Smlouvy O spolupráci v oblasti obrany s USA“ zvedne ruku. Ano, já vím, že jsme v politickém kapitalismu a neúčelově a nepoliticky pojaté zákonnosti a spravedlnosti se nelze dovolat. Což zajisté platí i v tomto případě... zatím.

JUDr. Klára Alžběta Samková, Ph.D.